

КОЗИЧКАТА БЪЛУША

Сашо се разболѣ. Въ началото майка му помисли, че той ще боледува день, два... седмица — и ще стане, както и други пѣтъ е било.

Но не излѣзе така.

Мина се день, мина и вториятъ, днитѣ се набраха въ цѣла седмица, после въ месецъ, а Сашо все лежи и лежи.

Презъ днитѣ на боледуването му, лѣкарътъ отъ съседното село дохожда по два пѣти въ седмицата при него. Той го преглеждаше и си отиваше винаги загриженъ.

Единъ день лѣкарътъ прегледа болното дете, потупа го по бледитѣ бузички и се изправи. Този пѣтъ нѣмаше грижовна бръчка на челото му. Това първа забеляза майката, и сърцето ѝ трепна, облъхнато отъ плаха надежда.

Докторътъ се изправи до масичката съ лѣкарствата, спрѣ усмихнатъ погледъ върху морнитѣ очи на майката и рече:

— Днесъ мога да ви зарадвамъ. Опасността за детето вече мина. Следъ нѣколко дни Сашо ще бжде здравъ.

При тия думи майчинитѣ очи блеснаха, и две едри благодарствени сълзи се тѣркулнаха по бузитѣ ѝ.

— О, докторе... Господь да ви поживи!

— Но... — каза лѣкарътъ — има още нѣщо!

Очитѣ на майката пакъ се помрачиха.

Лѣкарътъ видѣ това и бързо добави:

— Нищо страшно нѣма! На Саша сега трѣбва да купите само още едно лѣкарство... за да се завърши успѣшно лѣкуването.

Следъ това той написа рецептата за лѣкарството, опредѣли цената му, сбогува се сърдечно и забърза къмъ други болни.

Майката остана следъ него на мѣстото си и се замисли. Нейнитѣ грижи съвсемъ не бѣха минали —